

Γράφει ο **Γιώργος Μουργής**

Πλεύση
Ελευθερίας

Η Ζωή Κωνσταντοπούλου γνωρίζει, ως έγκριτη νομικός, ότι για να ενεργοποιηθεί η εκτέλεση της δικαστικής απόφασης, αποζημίωσης των συγγενών των θυμάτων του Δίστομου χρειάζεται μια και μοναδική υπογραφή από έναν υπουργό Δικαιοσύνης.

Γιατί δεν διεκδίκησε ως όφειλε από τη θέση της Προέδρου του ελληνικού Κοινοβουλίου, από τον πρώτο υπουργό Δικαιοσύνης Νίκο Παρασκευόπουλο να τηρηθεί η δέσμευσή του, όπως την είχαμε ακούσει με τα αυτιά μας στις προγραμματικές δηλώσεις του μέσα στο Βουλή, από την πρώτη περίοδο διακυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ, με την οποία θα υπέγραφε, για να ενεργοποιηθεί αυτή η εκτέλεση της δικαστικής απόφασης, αποζημίωσης των συγγενών των θυμάτων του Δίστομου; Γιατί δεν πράττει τα αυτονόητα, δηλαδή, απευθυνόμενη στον σημερινό Υπουργό Δικαιοσύνης, εξακολουθώντας όποτε της δίνεται η ευκαιρία να παριστάνει τον αυτόκλητο τιμωρό, προκαλώντας με τη στάση της, αποδεικνύοντας ταυτόχρονα μέγιστη ασέβεια στο πρόσωπο των συγγενών όλων των θυμάτων του αγώνα της Εθνικής Αντίστασης αλλά και του ίδιου του Μανώλη Γλέζου, ο οποίος σιωπηλός παρακολουθούσε άλλο ένα επικοινωνιακό «muppet show» - παιχνίδι της πριν παρέμβει ο ίδιος ως «από μηχανής θεός» για να τελειώνει η φαρσοκωμωδία;

Αυτή η φαρσοκωμωδία που επέλεξε να πρωταγωνιστήσει η Ζωή Κωνσταντοπούλου με την απaráδεκτη συμπεριφορά της, υποδυόμενη την «καπετάνισσα» της Πλεύσης, επηρεασμένη, προφανώς, από το σημερινό πολιτικό περιβάλλον της, οδηγεί το «πλεούμενό» της στα βράχια του πλέον απολίτικου λαϊκισμού.

Ενός λαϊκισμού που σε μεγάλο βαθμό βασίζεται σε έναν νέου τύπου «αντιγερμανισμό», όχι απέναντι στο γερμανικό κράτος, τους γερμανούς πολιτικούς και την νεοφιλελεύθερη πολιτική τους αλλά καταδικάζοντας συλλήβδην ο,τιδήποτε γερμανικό ως «ναζιστικό», φαρεύοντας ψήφους ακόμη κι από τα ακροδεξιά. Η ωμή πολιτική εκμετάλλευση των νεκρών του Δίστομου, όπως και κάθε τέτοια που αφορά στην, με κάθε τρόπο, αυτοπροβολή ενός

εγωπαθητικού – εγωκεντρικού μορφώματος το οποίο ψαρεύει ψήφους ένθεν κακείθεν, συνιστά αποκλειστικά το αποτέλεσμα της εφαρμοσμένης πράξης από τη πολιτική θεωρία συνωμοσίας που βρίσκεται στα ράφια της γνωστής πολυεθνικής αλυσίδας των Lidl.

Η φυσική κατάληξη μετατροπής του πολιτικού φορέα της Πλεύσης Ελευθερίας σε... καλλιτεχνική στοά (με όλο το σεβασμό σε ολόκληρο τον καλλιτεχνικό κόσμο και κάθε καλλιτεχνική προσπάθεια) είναι το αποτέλεσμα της αποκλειστικής πολιτικής επιλογής της να απομακρυνθεί η ίδια και όσοι την περιβάλλουν μακριά από κάθε έννοια που παραπέμπει ακόμα και στο όνομα της ζωντανής ριζοσπαστικής, αντικαπιταλιστικής Αριστεράς. Αυτής της Αριστεράς, δηλαδή, που βρίσκεται καθημερινά στους δρόμους, στο κίνημα, στους χώρους εργασίας, στον αντιφασιστικό αγώνα, στους πρόσφυγες και μετανάστες, στα σχολεία και τα Πανεπιστήμια, δίπλα στους νέους και τις νέες, δίπλα σε ολόκληρη τη κοινωνία η οποία πλήττεται από την μνημονιακή λαίλαπα.

Είναι αλήθεια ότι επιβεβαιώθηκαν τελικά οι φόβοι και οι επιφυλάξεις πολλών μετά τη ιδρυτική διακήρυξη στο Χυτήριο, ότι η Πλεύση μπορεί να έχει πολλά «δέλτα» (Δημοκρατία, Δικαιοσύνη, Διαφάνεια, Δικαιώματα Διαγραφή, Διεκδίκηση) αλλά κανένα «άλφα» (αυτό της Αριστεράς).

Ίσως μετά τα όσα συνέβησαν στο Δίστομο χρειάζεται να προστεθεί άλλο ένα «δέλτα».

Όχι αυτό της ιστορικής πόλης που επέζησε του Ναζιστικού Ολοκαυτώματος στις 11 Ιούνη του 1944, αλλά αυτό του Δελφινάριου...